

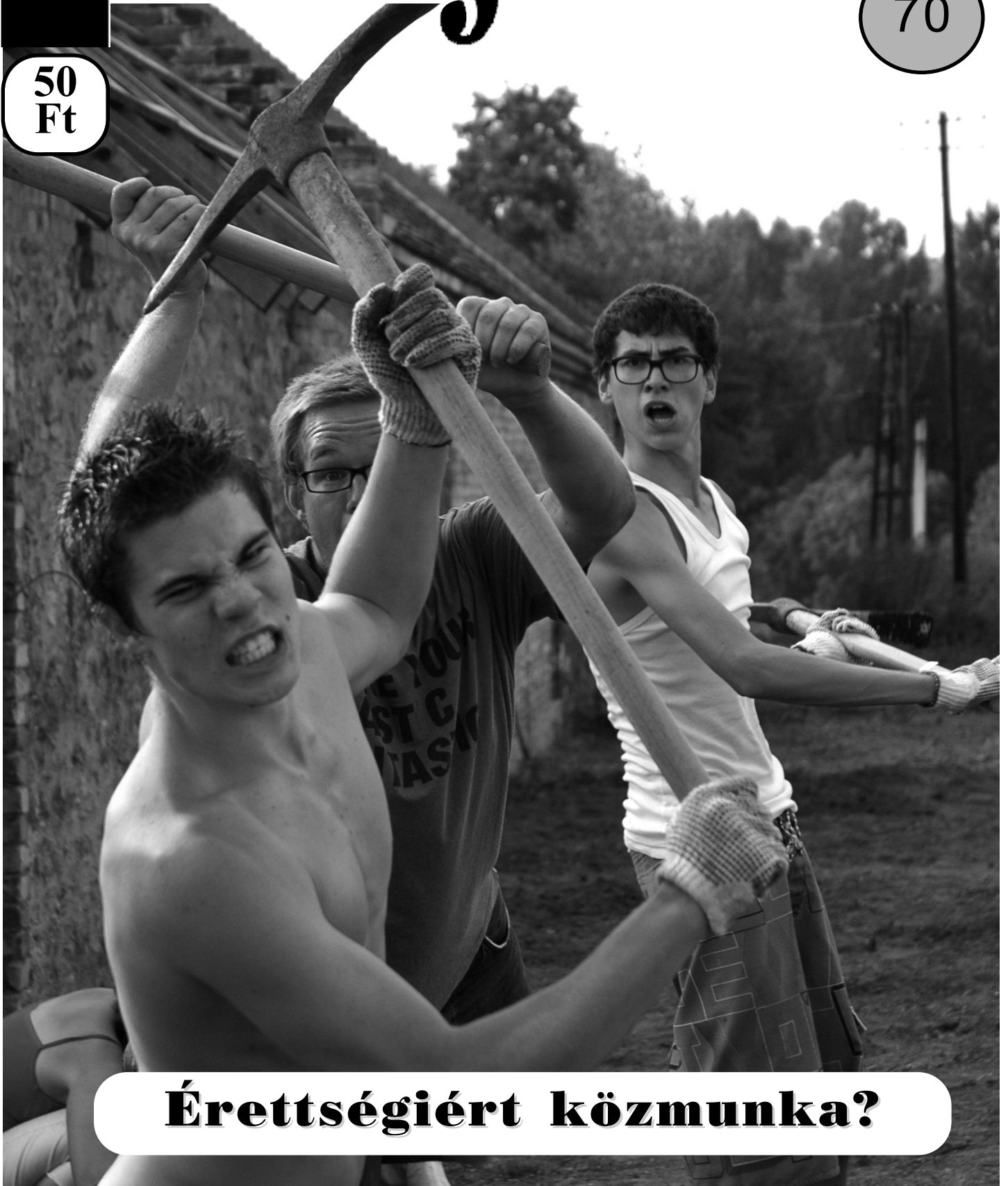
2012.
febr.

AKG-s magazin

Szubjektív

70

50
Ft

Érettségiért közmunka?

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Gálosi Dóra (8)

Györfi Róza (8)

Halpern Bence (10)

Szabó Borbála (8)

Takács Iván (9ny)

Turczi Ádám (9)

Varga Dóra (10)

Vidák Brigitta (9ny)

Zádor Tamás (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: sz subjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/sz sub

Like: fb.com/sz subjektiv

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Kalmár Bence Mádhava

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Adventi vásár a pultok... elől?

Idén az emlékidézésen kívül semmi nem vitt volna el a vásárra, ha nem kérnek meg arra, hogy zsűrizzek, de ott voltam, és ez a lényeg. Előtte nagyon erősen gondolkodtam, nagyrészt arról, hogy hogyan érdemes értékelni a cégeket. Miután ezt összeraktam, így indultam el a cégekhez – aztán kis késéssel Bendi is megjelent, és segített a megfelelő kérdések feltevésében. Végül persze minden a diákterazon dőlt el, amikor leültünk a zsűriző csapattal, és szépen lassan elkezdtük kitárgyalni a cégeket.

A zsűritársaimnak azt tudtam mondani, amire előző napokban jutottam: hogy a nemzetközi versenyre is kell készíteni a diákokat. Ezért hasonló jellegű kérdéseket igyekeztünk nekik feltenni, és törekedtünk arra, hogy tényleg a legjobb vagy legjobbá faragható cég legyen a díjazott.

A cél persze sosem az, hogy díjakat osszunk és az AKG-sok nyerjenek, hanem hogy a verseny vállalkozókat faragjon, vagy inkább vállalkozásra motiváljon fiatalokat. Ebben a legnagyobb hátráltató tényező pedig mindig a kiosztható díjak száma. Az idei értékeléssel nekem az volt a legnagyobb bajom, hogy volt sok olyan cég, akiket fontos lett volna valamilyen képpel elindítani, motiválni,

ezt nem tudtuk egyszerűen megtenni.

Egy dolgot azért sikerült elérnünk a zsűriben, hogy az eredményhirdetés záróbeszédében legalább a díjazottaknak adjunk egy rövid értékelést, kulcsszavakban mondjuk el nekik, hogy mi volt jó és mi nem volt jó. Illetve általános véleményt is mondtunk a vásárról: egy termékben erős, de marketingben a tavalyihoz képest gyengébb vásár volt. Megjegyzem mondjuk, hogy roppant nagy előrehaladás, hogy minden cégnek van Facebook oldala.

Kicsit rossz szájjal térek azonban haza minden magyar és még néhány külföldi JA-YE vásárról. Minden egyes vásár alkalmával szomorú vagyok, amikor elrettentő (kommunikációs vagy értékesítési) hibákat

követ el egy cég, és ezzel az egyébként jó cégük eredményeit rendesen lenullázzák. Másik, talán egyénibb problémám, a karácsonyi cuccok eladása, mint céges profil. Engem évről évre elrettent, amikor szalagvirágot, máshonnan, változtatás nélkül vett terméket, fűzött gyöngyöt és legfőbbséppen, ha mind a hármat együtt kínál egy vállalkozás. Idei talán egyik legelkeserítőbb tapasztalatom az volt, amikor az egyik cég eladója a gravírozott poharait mutatta nekem, amik saját készítésűek voltak és meglepően igényesek, de a minta rajtuk minden kreativitást nélkülözött – azonban az eladó fiú említette, hogy Star Wars-os minták irányába gondolkodnak. A kreativitás megvolt, a technológia megvolt... mi kellett volna még?

Azonban nagyon megérdemelték a díjat az idei nyertesek, és elégedett vagyok, hiszen elég magas színvonalat ütött meg a nyertes cég, és a többi cég is azon a területen, amelyikben díjaztuk őket. Természetesen a nemzetközi versenyhez még mindig hiányzik 40 szponzor, a kínai beszállítók és pármillió forintos profit. De ne csüggedjete, év végére simán meglesz!

Halpern Bence Márk
(11. évf.)

Van Másik Iskola

Rendezvény az AKG-ban

Sokan kérdezték, hogy mi lesz, ha nem jön a sajtó, nem jönnek a szülők, a gyerekek. Erre én csak azt mondom, az a lényeg, hogy mi itt vagyunk, és meg tudjuk mutatni egymásnak, hogy kik vagyunk – mondta Horn György, az Alternatív Közgazdasági Gimnázium (AKG) pedagógiai vezetője, amikor megnyitotta a Van Másik Iskola nevű rendezvényt az iskolájában.

November 25-én alapítványi iskolák lepték el Óbudán a Raktár utca 1. alatt álló épületet, és a 2 órás kezdés után megtelt a hatalmas épület érdeklődő vendégekkel is. Már reggel elkezdődött a készülődés, 9-re már tanárok és diákok is érkeztek az AKG-ba, ahol önkéntes helyi diákok igazították el őket, megmutatták, hol lesz a helyük, hol kell fölállita-

ni a standokat, elhelyezni a plakátokat, kirakni a magukkal hozott játékokat, kellékeket. Volt olyan iskola az 57 közül, ahonnan csak tanárok jöttek, de a legtöbb iskola magával hozott pár diákot is. Délután egy órára már tele volt az épület, sokan rohantak ide-oda, hogy minden a helyén legyen a kezdésre.

A rendezvényt Horn György nyitotta meg, beszédében elmondta, hogy nagyon örül annak, hogy ilyen sokan együtt vagyunk, jó az is, hogy megismerhetjük egymást, és fontos, hogy megmutassuk, hogy az alapítványi iskolák fontosak az országnak.

Miután vége lett a beszédnek,

elkezdődtek a programok. Az aulában azonnal egy divatbemutatót nézhettünk meg, a nagyteremben beszélgetések folytak, a színházteremben pedig egy koncertet hallgathattam meg a nagyérdemű. Az iskolák egymást váltották a színpadon és az aula lépcsőin, a beszélgetéseket elismert pedagógusok vezették. Ezenkívül az iskolák az egész épületet elfoglalták, nem volt egy szemernyi szabad hely sem, és mindenhol folytak

a performance-ok, játékok, kézműves-foglalkozások és kisebb előadások. Az iskola megtelt étellel, alig lehetett elférni. Mindenki mindenhova el akart jutni, mindent akart látni és jól akarta érezni magát (ez persze szinte mindenkinek sikerült). A rendezvény másnap (november 26-án) is folytatódott, még színesebb programok vártak az érdeklődőkre az iskolánkban.

Gálosi Dóra (8. évf.)

Érettségiért közmunka?

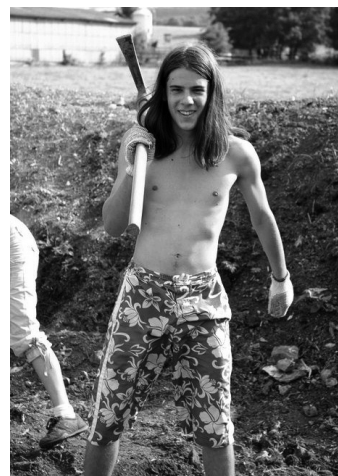
A nemrég elfogadott köznevelési törvény egyik legvitatottabb pontja az a paragrafus (6. § 4.), mely előírja, hogy csak az a diák kaphat érettségi bizonyítványt, aki előtte 50 óra közösségi munkát végzett.

Az elmúlt hetekben nagyon ijesztő és sokszor nem is teljesen reális feltételezéseket volt szerencsém (vagy szerencsétlenségem) hallani. Még olyat is hallottam, hogy ez akár abból is állhat, hogy a diákoknak utcát kell seperniük vagy középítkezésben kell majd részt venniük. De megnyugtathatok mindenkit: ez nem erről fog szólni (legalábbis a tervek sze-

rint).

A kötelező közmunka inkább olyanokból fog állni, mint: bevásárlás időseknek, segédkezés valamilyen szociális otthonban vagy közterületek (iskolák, parkok) karbantartásában részt venni (kerítésfestés, takarítás). Ez nem példátlan a világon, hiszen más országokban és több magyar iskolában (pl.: AKG) is végeznek a diákok karitatív munkát (néha a tanterv részeként). Az AKG-ban is van hagyománya a karitatív munkának, többnyire a témaheteken belül.

Sokan úgy gondolják, hogy közmunkára kényszeríteni a fiatalokat nem jó, hiszen ha kötelezővé teszik a karitatív mun-

kákat, akkor azoknak elveszne az önkéntes jellege, és az egész hasonló irányt venne, mint a „kommunista szombat” munkavégzése a rendszerváltás előtt.

Az még pontosan nem tisztázott, hogy melyik évtől lesz előfeltétele az érettséginek a közmunka, 2014-től 2017-ig

merülnek fel dátumok. Mindenesetre a kötelező közmunkától nem kell megijedni, hiszen az is lehet, hogy nekünk, AKG-soknak ez a szokásos, témaheteken végzett közösségi feladatokon kívül semmiféle plusz elfoglaltság nem jelent majd.

Gyórfi Róza (8. évf.)

Eltűnt helyek az AKG-ban

Az elmúlt évtizedben nagy átépítéseken esett át az iskola, az új épületet 2005-ben adták át. A kisiskolák és az új tornaterem, színházterem építésével sok régi hely megszűnt. Ezeknek jártam most utána.

Stúdió

A régi Stúdió az első emeleten volt, ez volt a videósok és az AKG rádió központja is. A terem jelenleg a művészetiséké.

Régi büfé

A régi büfé 1997-ig a 2. emeleten volt. Annyira régen leköltözött már az ebédlőbe, hogy képet sem találtunk róla, Ildi is alig emlékszik már rá. Az biztos, hogy kisebb volt sokkal, viszont hitelre már akkor is lehetett enni. A régi büfé helyén ma a 7. évfolyam kisiskolája van.

„A régi büfé a 2.-on volt. Sajtos rúd langyos teával, hmm, kedvencem.”

Soros terem

A 90-es évek elején az AKG egyik büszkesége és a számítógépezni vágyó diákok paradicsoma lehetett a „Soros terem” (nevét a támogató Soros Alapítványról kapta). Akkoriban még alig akadt számítógépterem a gimnáziumokban, az internetelés pedig egyenesen ritkaságszámba ment. A Soros terem egyébként köztudottan elég bűdös, fülledt volt, a rengeteg öreg gép árasztotta magából a meleget a tető alatt. Ennek ellenére mindig óriási volt a tolongás. A teremhez több botrány is kapcsolódott. A leghíresebb a pornó ügy volt: valaki minden gép háttérképét átállította, melyet

a Sz subjektív 1997. novemberi száma is megírt (akg.hu/szub/11szex.html). A Soros terem (és a többi gépterem helyén is) a 12. évfolyam kisiskolája van.

„Asszem, itt, a mindig sötét Soros teremben láttam és használtam először internetet, win 3.1-es oprendszert, és volt az a chatprogram, amire mindenki rá volt kattanva.”

Régi menza

Korábban az AKG-ban csak A és B menüből lehetett választani, amit két ablakon át osztottak. A képen a pedagógiai vezető látható, amint éppen eleszi az A menüt három éhes diák előtt.

„A menzáról csak a menza melletti lányvécé jut eszembe: hírhedt ismerkedő hely, szinte állandó cigifüsttel.”

„Mindenki elfelejti, hogy régen volt C menü is, a salá-

ta menü! Én néha megpróbálkoztam vele, de a zöldségek mindig tök fonnyadtak és fagyosak voltak benne, nem volt egy nagy élmény.”

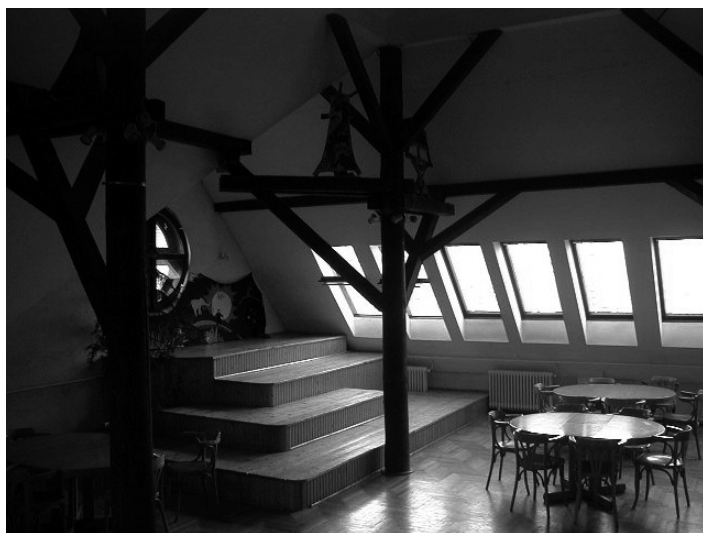
Tornaterem

A korábbi tornaterem a mai színházterem, a régi udvar és részben az aula helyén volt. Sokkal kisebb volt a mostaninál, mégis sok karácsonyi rendezvényen, tanévzárón és focikupán tömörültek itt a régi AKG-sok. A tesitanároknak pedig csak egy kis szoba jutott.

Klub

A Klub régen az AKG egyik büszkesége volt, sokan hitték, hogy egyenesen Makovecz tervezte nekünk. Sok jeles esemény (Tavaszi Fesztivál) és közösségi program (csibe, kupacválasztás) helyszínéül szolgált. Délután lehetett itt házit írni, hülyéskedni, szivacsokon fetrengeni, sőt, a sarokban lévő konyhában még teát is lehetett főzni (egyeseknek saját, névre szóló bögréje volt).

„A Klubról az az elképesztő konyhaszag jut eszembe, ami ott volt minden délután.”

„A klubba egyébként csak csókolózni járt az ember szerintem, de ez mellékes.”

„Számomra az egyik legkedvesebb hely volt, de furcsa is volt, ahogy csak úgy ott állt üresen, szinte nem is használtuk, de tudtam, h ott fent a padlástérben létezik egy társalgó, amit bármikor használhatunk, ha kedvünk szottyán, teát főzhetünk. Volt ebben valami luxus.”

Udvar

A beépített AKG-s udvar hiába volt kicsi, mégis fontos szerepet játszott a régi AKG-sok életében. Sokan szertettek itt dumálni a sarkokban, elszívni egy-egy (il)legális cigit „kutyaház” körül, esőben alatta. A kutyaház egy cseréppel fedett, kis fakerítéssel körbevett, három és fél méter magas, kb. 2 négyzetméter alapterületű, erdei buszmegállóra emlékeztető építmény volt. Furcsa belegondolni, hogy korábban a 18 év feletti diákok is legálisan dohányozhattak az udvaron, míg 2012. januártól ez már a tanároknak sem szabad (a törvény szerint „sem zárt, sem nyílt légtérben nem jelölhető ki dohányzóhely közoktatási intézményben”).

„Engem akkor még nem ért el a dohányzás szele, így az udvaron keveset jártam, de soha nem fogom elfelejteni, amikor Adj király katonát játszottunk a nulltáborba való indulás előtt.”

Vidák Brigitta (9. évf.)

Források és idézetek: Selmeczi Anna, Kasnyik Anna, Kárpáti Péter, Nej Zsóka, Vidák Rózsa – volt AKG-sok, végeztek 2000-ben ill. 2001-ben.

Interjú Téglás Andreával

Iskolánk legfiatalabb tanára idén kezdett el tanítani nálunk, egyben patrónusi feladatot is kapott az induló 9Ny. évfolyamon. Sajat csibéje készítette vele interjút.

Szubjektív: Mit tanítasz az AKG-ban?

Téglás Andrea: Spanyolt tanítok, de magyar szakon is végeztem, szóval elvileg magyartanár is vagyok.

Szub: És azt már korán elhatároztad, hogy tanár leszel? Mert tudtommal elég kevés huszonöt éves tanár van.

T.A. Már az egyetem alatt is elkezdtem csinálni a tanítási gyakorlatot, de csak azért, mert nem voltam benne biztos, hogy mi is akarok lenni. Úgy gondoltam, hogy az ember álljon több lábon. Aztán voltam kint Angliában is, egy másik tanítási gyakorlaton, és megtetszett a dolog. Szerencsém volt, mert mindig jó iskolákba kerültem, és most is szerencsém van, mert egy ilyen szuper suliban vagyok, mint az AKG. Azt gondolom most, hogy ez így jól jött ki, hogy tanár lettem.

Szub: És pontosan mit csináltál Angliában a tanárképzés alatt? És egyáltalán, miért pont Angliában, hogyha spanyolt és magyart tanítasz?

T.A. Van egy ösztöndíj, amit külön tanárjelölteknek találtak ki. Ha szeretné valaki külföldön kipróbálni a tanítást, akkor ezzel az ösztöndíjjal egy tanévre ki tud menni Európán belül bárhová, gya-

korolni, és megismerni az ottani oktatási rendszert. Nekem evidens volt, hogy külföldön spanyolt tanítsak, mivel nyilván nem sok olyan ország van, ahol magyart tanítanak. Spanyolországba pedig nyilván nem mehettem volna spanyolt tanítani. Akkoriban még nem tudtam túl jól angolul, ezért úgy gondoltam, hogy a hat választható ország közül Angliát írom be elsőnek, és hát szerencsém volt.

Szub: És mit csináltál Spanyolországban?

T.A.: Filozófiát tanultam.

Szub: Hogy érzed magad itt, az AKG-ban ilyen fiatalon? Ugyanolyan jogú tanárnak érzed magad, mint egy 20 éve itt tanító valaki?

T.A.: Igen, igen, ugyanolyan tanári státuszban érzem magamat. Ugyanúgy AKG-snak érzem magam, annak ellenére, hogy csak pár hónapja vagyok itt.

Szub: Oké, de nem csak azért kérdelem, mert pár hónapja vagy itt, hanem azért is, mert fiatal vagy.

T.A.: Egy kicsit nehezíti a dolgot, hogy a diákok és köztem nagyon kevés a korkülönbség. Tudom, hogy milyen nekik, mit éreznek, és ezt még nehéz átforgatni az én szemszögembe – hogy most tanárként hogy kell viselkednem. Azt gondolom

egyébként, hogy itt nagyon sok fiatal és nagyon sok fiatalos tanár van, és ezért is remek még itt lenni.

Szub: Szigorú vagy?

T.A.: Hát, nagyon szeretnék az lenni, de nem tudok, mert nem vagyok olyan típus.

Szub: Nyitótáborban voltál velünk, mi tetszett ott a legjobban?

T.A.: Nyilván nagyon jól érzetem magam, de az nagyon megfogott, hogy mindenki mindenkivel nagyon közvetlen volt. És ezért nagyon élveztem.

Szub: Ilyen típusú, alternatív iskolában szeretnél volna tanítani,

vagy végül is mindegy volt?

T.A.: Semmiképpen nem akartam „normál” suliban tanítani, de az, hogy az AKG-ba kerültem, az szerencsés véletlenek sorozata volt. Nyilván olyan helyet kerestem, ahol magas színvonalú spanyoltanítás van. Egy barátnőm felhívott, hogy az AKG-ban van egy spanyoltanári állás, az AKG-ról már hallottam (persze az AKG-ról már hallott mindenki), eljöttem, megnéztem, megtetszett, és egy hosszabb folyamat után felvételt nyertem.

Takács Iván (9. évf.)

Te is leszel nagyszülő! Belegondoltál már?

Ha valaki azt mondja: nagymama, a legtöbb ember egy sütiillatú idős nénire gondol, aki mindig örül, ha láthatja az unokáit. De mi lesz 50-60 év múlva, ha mi leszünk a nagymamák?

A mai nagyszülők sem mind olyanok, mint a fent említett példa, de mégis, ha meghalljuk azt a szót, hogy nagyszülő, kedves idős emberekre gondolunk, akik otthon ülnek, kertészkednek, főznek és az egész világot az unokáik jelentik. Vajon ez lesz akkor is, ha majd mi leszünk nyugdíjas korúak?

Manapság mindenkinek van telefonja (egyre többünknek okos is), ha valami érdekel, maximum 3 perc alatt megtalálom az interneten, ha valahova leülök, akkor szinte biztos lehetek abban, hogy 50 méteres körzetemben van valahol egy tablet vagy egy laptop. Ez a mi generációnk, az a természetes, hogy a programjainkat tudjuk a Facebookon szervezni, és ha akarom, mindenki tudja, hogy éppen mit csinálok, hol vagyok, és szinte mindig mindenki elérhető.

Nyilvánvaló, hogy mondjuk 50 év múlva a mai kütyüink többsége már ócskavasnak fog számítani, jobb esetben múzeu-

mokban mutogatják őket, rosszabb esetben egy szeméttelen lesznek. De vajon mi is le ragadunk majd ott, ahol most tartunk, vagy tartani fogjuk a tempót, és ugyanolyan jól fogjuk tudni használni azokat az elektronikai eszközöket, amik akkor lesznek? Ismeretségeink teljesen virtuálisak lesznek, vagy a személyes kapcsolatok továbbra is nagyon fontosak maradnak? Az időnk nagy részében a számítógép és az okostelefon utódjával fogunk foglalkozni, vagy maradunk a kertészkedésnél és a süti sütésnél? Ugyanolyan lelkesedéssel fogjuk használni a jövőbeli közösségi portálokat, vagy majd könnyes szemmel mesélünk a Facebookról, és arról, hogy azóta sem csináltak annál jobbat? És talán a legfontosabb kérdés: unokáink mit fognak rólunk gondolni, hogy fognak viszonyulni ahhoz a világhoz, amiben mi most élünk? Megannyi kérdés, és szinte egyikre sincs meg a jó válasz. Ha tart-

juk a tempót, lehet, hogy a nagyszülők és az unokák közti generációs szakadék eltűnik. És mi lesz akkor, ha mondjuk az Angry Birds még akkor is jó játéknak fog számítani, és mi fogjuk tanítani utódainknak azt, hogy hogy kell kilőni a kis madarakat, úgy, hogy azok pontosan eltalálják a zöld malacokat. Vagy valamilyen csoda folytán a Facebook még mindig menő lesz, és mi fogjuk tudni a régi trükköket az idegesítő ismerősök kiiktatására, amit majd a fiatalabb korosztály tőlünk akar megtudni. Hiszen ha belegondolunk, a mai világban rengeteg olyan tanfolyam van, ahol az idősebb korosztályt tanítják meg arra, hogy hogyan használja a számítógépet. És nagyon sok olyan idős ember van, aki olyan profizmussal kezeli az elektronikai kütyüket, hogy azt mi is megirigyelhetnénk. Nagypapám például iPadet kért és kapott is születésnapjára, mi, a tesómmal nagy örömmel mutattuk meg neki a Cut the Rope-ot, és ő nagyon jól szórakozott a kis ugráló zöld lényen. Ő például olyan nagyszülő, aki tartja a tempót a mi generációnkkal, hiszen ki-

válóan kezeli a különböző képzőművészeti programokat, és Facebookja is van. Valószínűleg nem ő az egyetlen.

Úgy gondolom, hogy a mi generációnk nagyon gyorsan tud alkalmazkodni az új dolgokhoz, és biztosnak tartom, hogy többségünk akár a közeli, akár a távoli jövőben is gond nélkül el fog boldogulni az éppen aktuális technikai vívmányokkal. És remélem, a süti sütés is olyan fontos lesz majd, mint most.

Mindenesetre nagyon kíváncsi vagyok (és szerintem nem csak én), hogy mi lesz velünk, ha mi leszünk a nagyszülők. És talán majd nevetve fogjuk visszaolvasni ezt a kis elmélkedést, és közben arra gondolunk, hogy mennyire más a világ, mint ahogyan azt 2011-ben én elképzelttem.

Gálosi Dóra (8. évf.)

Malév-csőd

viszontagságok a nyelvi éven

Talán nem lepek meg senkit, ha azt mondom: leáldozott egy időre a magyar légitársaságnak. Rengeteg ember vesztette el a repülőjegyét vagy kényszerült arra, hogy másik légitársaságnál dolgozzon, és egyre kevesebb az esélye annak, hogy a Malév feléled. Ráadásul úgy néz ki, hogy az iskola spanyol és angol nyelvi csoportjainak diákcsere programjait is meghíúsítja a nemzeti légitársaság csődje.

A nyelvi előkészítő év, a többi évhez hasonlóan egy elutazós témahéttel zárul, annyi különbséggel, hogy külföldre utaznak el a tanulók, a választott nyelvüknek megfelelő nyelvterületre. Egy ilyen utazást nagyon előre le kell foglalni, hiszen így

lényegesen olcsóbb a kirándulás, ráadásul az ár az elsődleges szempont a jegyek foglalásánál. Így történhetett, hogy a Malévhoz foglalt a mostani nyelvi éven 2 csoport is jegyet. Mivel a vállalat csődbe ment, ezért kérdés, hogy tudunk-e

utazni áprilisban, ráadásul, ha vissza is kapjuk majd a pénzt (még ez sem biztos), jó ideig nem számíthatunk rá, viszont egy új jegyet meg kéne venni időben.

Évekig el lehetne még gondolkodni ennek a dolognak a várható kimenetelén, és ezt biztos meg is fogja tenni a többi újság és internetes oldal a napokban. Úgy gondolom, hogy az egészben az egyik legszomorúbb, hogy mások is járhattak rajtunk kívül pórul – ezzel elvéve egyrészt a lehetőséget, hogy a diákok külföldön fejlesszék a tudásukat, másrészt az iskolák életkedvét is, hogy külföldre

szervezzenek utazásokat – hiszen ez a magyar iskolákban egyáltalán nem divat. Ezzel a kudarcral elintézhették, hogy még egy pár évig ne is legyen az.

Halpern Bence Márk
(11. évf.)

Update: A spanyol csoportnak jegyet rendelő pécsi Tensi Tours utazási iroda saját költségéből vásárolt repülőjegyeket Madridba, így biztosította a csoport diákcsere programját. A millió forintos rizikó nagy részét tehát átvállalta. Respect!

Hétköznapiak egy francia kisvárosban

Divat, macaron, Louis Vuitton, csiga, Chanel, sajt, Eiffel-torony, baguette, még több divat és még több finomság. Csak pár szó, ami eszünkbe jut, ha a franciákról van szó.

Egy hónapja élek Nancyban, cserediák-ként, s ez alatt az idő alatt kiderült, hogy nem minden francia szereti a macaront, nem minden francia öltözködik divatosan, és hogy az ő életük nem is különbözik olyan sokban a miénktől, mint ahogy gondoltuk.

A villamos modern, hasonló, mint otthon a kombinó, ám ennek vannak kerekei is, mert vannak olyan keskeny hidak és utak, ahol csak egy sín van, és olyankor a villamos a kerekein megy. Minden megállóban lehet jegyet venni, a

jegyek itt mágnesesek, így érvényesítés után az ellenőrök egy kis masinával tudják ellenőrizni, hogy jó-e a jegyed. Az ellenőrök nagyon rendesek, mindenkinek köszönnek, mosolyognak, ha valakinek nincs érvényes jegye vagy bérlete, csendben intézik az ügyet, és nem úgy, hogy az egész világ a bliccelőt nézi. A bérlet itt nem egy papírfecni, hanem egy kártya, amit szintén minden felszállásnál érvényesíteni kell a kis automatánál. A villamoson van külön ajtó mozgásérültek részére, ami megkönnyíti a mozgás-

sérültek dolgát, de egyébként minden fel és leszállásnál, ha egy kerekesszékest látnak az emberek, rögtön a segítségére sietnek. Azon lepődtem még meg, hogy nagyon sok valamilyen fogyatékkal élő embert látok a városban nap mint nap. Nem tudom, hogy ez azért van-e, mert többen vannak, mint Magyarországon, vagy azért, mert itt jobb a közlekedés, és bármerre tudnak menni, ha szeretnének – mindenesetre különös.

Minden nap az iskolába menet azon csodálkozom, hogy hogyan lehetséges az, hogy kivétel nélkül, az összes francia kezében vadonatúj telefon csillog-villog min-

denféle tokokban. A fiatalok körében a legnépszerűbb a BlackBerry, a többieknél iPhone-t lehet látni. Az utcán, a vilamoson, az iskolában, mindenhol a kezükhöz van ragadva, imádnak SMS-ezni. Tanórákon mindenkinek le van némitva és el van téve a táskájába, csak a bátrabbak próbálnak meg a telefonnal játszani, ugyanis a padok alá teljesen be lehet látni, nincs hová tenni a füzeteket, könyveket, ami eltakarná a telefont.

A legszembetűnőbb és számomra legirritálóbb dolog, hogy bármerre nézel, mindenki dohányzik. Tizenhárom, tizennégy éves kortól megállás nélkül végigfüstölik

az életüket a franciák. Komolyan azon izgulok, hogy tüdőrák nélkül úszsam meg ezt a hat hónapot, ugyanis minden szünetben kimennek a többiek dohányozni az iskola elé. Rögtön az iskola kapuja előtt megállnak, és soha senki nem szól rájuk, hogy ne dohányozzanak, mert egészségtelen. Egy teljes órán keresztül megállás nélkül szívják egyik cigit a másik után, még akkor is, ha kint -10 fok van, és rajtuk csak egy pulcsi van. Dohányzás közben hatalmasakat szoktak köpni, legnagyobb meglepetésemre leginkább a lányok.

Itt most elképesztően hideg van, rajtam két pulcsi, két nadrág, jó vastag kabát, sapka szokott lenni, ők pedig egy pulcsiban és egy nyitott dzsekiben ácsorognak az utcán, és sírnak, hogy hideg van, de arra nem veszik a fáradságot, hogy legalább a kabátjuk cipzárját összehúzzák. Fur-

csa népség.

Az emberek puszival köszöntik egymást. Még akkor is, ha az illető ismeretlen. Egy puszi ide, egy puszi oda. Ez az egyik olyan szokásuk, amit sohasem fogok megszokni és szeretni sem.

Hatalmas meglepetés és

pozitívum volt számomra, hogy a franciák egyáltalán nem hideg, elutasító emberek. Az iskolában mindenki nagyon rendes velem, befogadóak és segítőkészek. Akiket ismerek, szinte mindenki tud legalább egy picit angolul, sőt, vannak, akik nagyon jól tudnak angolul és más nyelveken is. A kifejtésük érthetetlen, de a szókincsük hatalmas.

Általában nem sok mindent tudnak Magyarországról, Budapestet itt is összekeverik Bukaresttel, sokan azt sem tudják, hogy merre van Magyarország, de ha mondom, hogy magyar vagyok, mindig nagy „áááááá igen?”-eket kapok. Ismerik a Rubik-kockát, sőt, a fogadótestvérem, Margot folyamatosan ezzel játszik.

A családom nagyon egészségesen étkezik,

sok itteni specialitást kóstoltam már meg. Furcsa számomra, hogy a köretet csak a húsok elfogyasztása után eszik meg. Az iskolában az ebédnél lehet választani salátát előételként, utána a főételt választhatom ki, utána sajtot és deszertet vehetek és végül egy pici baguette-et. Nagy adagokat kapunk, és nagyon finom minden. A sajtot és a baguette-et soha, semmilyen körülmények között nem hagyják ki az étkezésekből, ezeket fogyasztják reggelire, ebédre és vacsorára is.

Az első benyomásaim kellemesek a francia emberekről, nem csalódtam velük kapcsolatban. És fellélegezhettem, ugyanis a családom nem szereti a csigát, szóval azt nem kell ennem!

Varga Dóra (11. évf.)

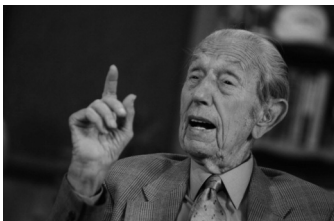

Tényleg itt a vég?

Mindenkit elgondolkodtat, hogy hogyan és mikor! Van, aki tagadja, hogy hisz benne, és van, aki felvállalja. Van olyanok, akik hirdetik, és olyanok, akik követik őket. Az egyetlen, amiben biztosak lehetünk, hogy az emberiséget a kezdetektől fogva érdekli, hogy hogyan fog elpusztulni.

Talán velünk született tudásvágy okozza, talán az a hit, hogy semmi nem tarthat örökké, de szinte biztosak vagyunk benne, hogy valamikor végünk lesz. Na de mikor is jön el az Armageddon? Ha egy kicsit is visszatekintünk a múltba, akkor rájöhettünk, hogy bizony már elég sokszor és elég régen el kellett volna tűnnie az életnek a Föld színéről.

Mostanában elég sok mulatságot okozott a médiában az az amerikai ember, aki az elmúlt pár évben már nem egyszer jóslott világvégét. Harold Camping 2011. május 21-ére jóslta pusztulást, amikor az igaz hívők kegyes halált fognak halni, de amikor 22-én sem utalt semmi arra, hogy végünk lenne, kihirdette, hogy elszámolta magát, de ne aggódjunk, mert október 21-én utol fog minket érni a vég. Október szépen lassan (és világvégmentesen) eltelt, a 89 éves Camping azóta se rukkolt elő új dátummal.

A történelem talán leghíresebb jóvendőmondója a XVI. században élt Nostradamus, aki a világvégét több időpontra is megjövendölte. Ezek közül talán a legismertebb az 1999-es napfogyatkozáshoz

köthető, ekkorra jövendölte meg Nostradamus, hogy leszáll a Földre a harmadik Antikrisztus (a jóslatok szerint Napóleon az első, Hitler pedig a második Antikrisztus), és ezzel elkezdődik a Föld pusztulása, ami magába foglalja a harmadik világháborút és egy francia-arab háborút is. Nostradamus úgy gondolta, hogy habár a Föld 1999 után még egy ideig létezni fog az emberiséggel együtt, az élet hanyatlásának ettől a ponttól már nem lehet véget vetni.

Persze a legnagyobb aktualitás 2012. Ez az év is elkezdődött, és persze gondolhatnánk, hogy olyan lesz, mint a többi, de minek is tennénk, hisz az emberi fajnak megvan az a tulajdonsága, hogy szereti a nem szokványosat, a szenzációsat. A legnépszerűbb világvége-elmélet, ami 2012. december 21-ére jóslja a világvégét, a maja naptár végéhez kötődik. Valójában semmiféle világvégéről nincs

Illusztráció: Mészáros Tamás

szó, de ahhoz, hogy ezt megértsük, tudnunk kell, hogy a maja naptár ciklikus, tehát ismétlődő időszakok sorozatából áll. December 21-én egy közel 5000 éves ciklus fog véget érni, ám ez nem egyenlő a világvégével. Ha a maja kultúra az 1500-as években nem tűnt volna el teljesen, hanem ma is létezne, akkor új naptár készülne, és a régit hatalmas ünnepekkel búcsúztatnák. De mivel a majáknak már nem áll módjukban új naptárat készíteni, ezért a régi naptár befejeződése ideális alapul szolgál a világvége elméletekben hívőknek.

2012-es kipusztulásunk másik meghirdetett okozója a Niburu nevű kisbolygó, ami-

nek becsapódását először 2003-ra tették, de amikor ez nem következett be, a Niburuban hívők bejelentették, hogy elszámolták magukat, és a becsapódás valójában 2012-re várható. A NASA (amerikai űrkutatási hivatal) internetes honlapján megnyugtató minket, hogy nem kell félnünk a Niburutól, mert a bolygó csak kitaláció, valójában nem létezik.

2012-re persze még várhatók inycenségek.

A Föld pólusváltásáról (ami egy természetes jelenség, kb. 400 ezer évente megtörténik) már katasztrófafilmeket is láthattunk (2012). Sajnos ez a jelenség is túl van értékelve. Az még a kisebbik gond len-

A Niburu sumer eredetű szó, és a főisten égi otthonát jelenti. A bolygó létezését William Pickering és Percival Lowell számolta ki. Az Uránusz és a Neptunusz mozgását figyelve arra a feltételezésre jutottak, hogy a Naprendszerben kell még lennie egy nagyméretű bolygónak, ami a Naptól meglehetősen távol kering. 1992-ben Myles Standish bebizonyította, hogy a Niburu nem létezik, Lowellék számítása helytelen. Az ekkor kitört érdeklődést a Niburu felé már nem lehetett megakadályozni, így a nem létező bolygó remek alanya lett bizonyos összeesküvés-elméleteknek. Sokan hiszik, hogy a Niburun intelligens, az emberekhez nagyon hasonló lények élnek, és persze világvége eljövendölés is kapcsolódik hozzá.

ne, hogy a pólusváltást a Föld történetében már párszor túlélte az élővilág, mert a kreatív világvégehívők bizonyára kitalálnának valami magyarázatot arra is, hogy az a mostani miért is lesz különleges. A nagyobb baj az, hogy a NASA mérései szerint az elkövetkezendő pár száz évben nem számíthatunk pólusváltásra.

Nagyobb bolygóegyüttállásra sem számíthatunk, de ha a bolygók valamilyen különleges alakzatba rendeződnének (mondjuk egy bizonyos pontból nézve egymás után szép sorban, egy vonalban állnának), az akkor se gyakorolna hatást a Földi élővilágra.

Talán a legnagyobb veszélyt a napkitörések jelentik számunkra. A Nap aktivitása 11

éves ciklusokban változik. 2012 és 2014 között az éppen aktuális ciklusnak a legaktívabb pontja lesz, ez pedig a Föld körül keringő műholdakra lehet negatív hatással. Az élőlények nem fognak elpusztulni, de előfordulhat, hogy egy erősebb napszél problémákat okoz a műholdas távközlésben vagy helymeghatározásban. Erre per-

sze a szakemberek próbálnak felkészülni, és igen kicsi annak az esélye, hogy komolyabb problémák adódnának, tehát ezt sem lehet Armageddonnak tekinteni. Persze azért ujjainkat keresztbe téve szurkolhatunk, hogy 2012-ben is gond nélkül működjön a GPS-ünk.

Gálosi Dóra (9. évf.)

Idővonal

Amikor elkezdtek szállingózni a hírek, hogy a Facebook megint kap valami kis fejlesztést, a szokásos reakció volt: természetesen egyből jött a hiszti, hogy ezt talán mégse kéne, meg hogy mégis, ezt hogy gondolják. De őszintén, tegye fel a kezét, aki emlékszik olyan frissítésre az elmúlt 2 évben (Facebook, Gmail és társai), amitől nem tépte a haját a fél webes társadalom. Nézzük inkább, mi is ez a Timeline!

Életesemények

A koncepció tiszta, milyen unalmas már, hogy az „agyonismételt idézet – valamelyik oldalról lemásolt kép – aktuális népszerű zene” szentháromságáról szól az adatlapunk. Hát, mégsem erről szól az élet! Megszületünk, aztán történnek dolgunk velünk, és itt jön képbe a Timeline egyik funkciója, az életesemények. Mesés formában, időrendbe rendezhetjük azt a csupa örömet és szomorúságot, ami velünk történik, és már-már albumszerűen hozzáadhatjuk a fontos életeseményeinket: egy új háziállat, egy versenyen való részvétel vagy egyszerűen csak az idej karácsony is hozzáadható. A lehetőségek száma végtelen, adhatunk hozzá helyszínt vagy akár más embereket is megjelölhetünk, akik velünk voltak a jeles eseményen.

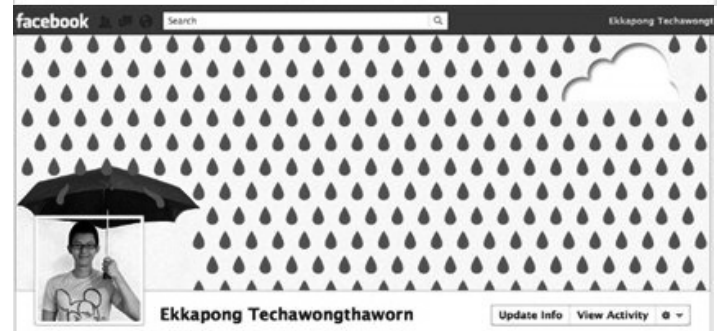
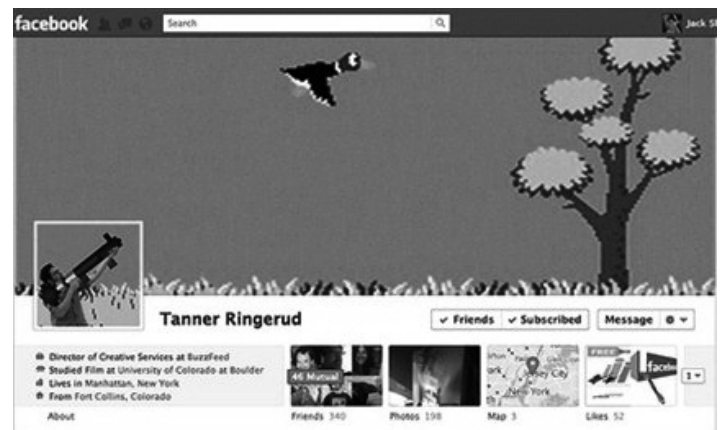
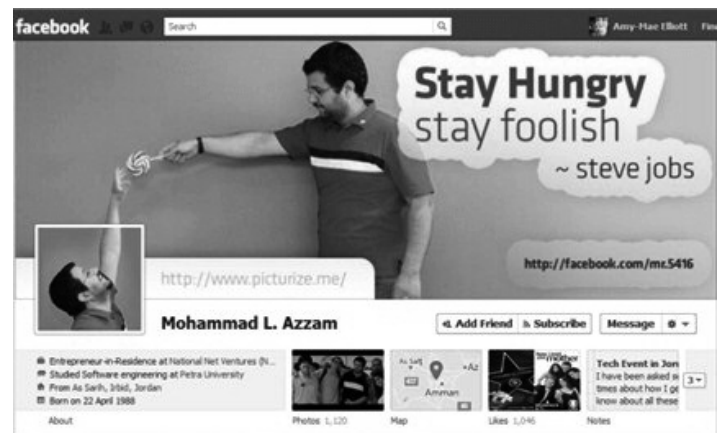
Design

A másik nagy változás a személyes profilok kinézetében történt, hiszen hónapok és évek szerint lépegethetünk a bejegyzésekben. Azonban a legszembetűnőbb változás a profilkép átkerülése és a borítókép meg-

jelenése – egyben szerintem az egyik legjobb ötlet, hiszen így a profilok valamennyire kitörnek a nagyon szögletes kinézetükből. A profilkép önmagában eddig még nem sok játékteret hagyott a kreatívabbaknak, most viszont már az első napokban megjelentek elképesztő próbálkozások arra, hogy összehangolják a profilképüket a borítóképükkel. Kicsit szomorú is vagyok azért, hogy hasonló kinézetet a cégek adatlapján még nem vezettek be – bár érthető, hogy az idővonal cégek-nél nem lenne annyira értelmes, de kíváncsi lennék még több kreatív borítóképes megoldásra.

És a biztonság?

A Facebook mindig is instabil terep volt adatkezelés szempontjából, hiszen az adatvédelem hatékonysága mindig megkérdőjelezhető egy ilyen oldalon. Azonban pár dologra felhívnom mindenki figyelmét. Először is arra, hogy az összes „check-in” megjelent egy térképen, az adatlapunkon, így aki szorgalmasan csekkolt, annak egy térképen az ismerősei le is olvashatják, hogy hol járt az el-

múlt pár évben. Természetesen nem nagy adatvédelmi változás, de iszonyatosan könnyű lett régebbi bejegyzéseket is megtalálni, így aki valamire már nem annyira büszke vagy inkább kevesebb emberrel sze-

retné megosztani, az meglehetősen egyszerűen a tevékenységnaplóján keresztül egyszerűen. El is lehet kezdeni a következő tanóra alatt.

Halpern Bence Márk
(11. évf.)

Sofie világa

avagy regény a filozófiáról

Regény a filozófiáról? Azt meg hogyan? Legalábbis ezt mondtam, amikor először hallottam Jostein Gaardner regényéről. Regényt persze mindenről lehet írni, de arra azért nem gondoltam, hogy valaki éppen az egyik legelvontabb és legösszetettebb társadalomtudományról ír regényt.

A történet azzal kezdődik, hogy egy Sofie nevű, 14-15 éves lány a postaládájukban szokatosan leveleket és egy képeslapokat talál. Egy ismeretlen levélformában kezd filozófiaórákat tartani Sofie-nak. A történet további folyamában Sofie és rejtélyes tanára egyre mélyebbre ássák magukat a filozófia rejtelmeibe. Sorban mennek végig

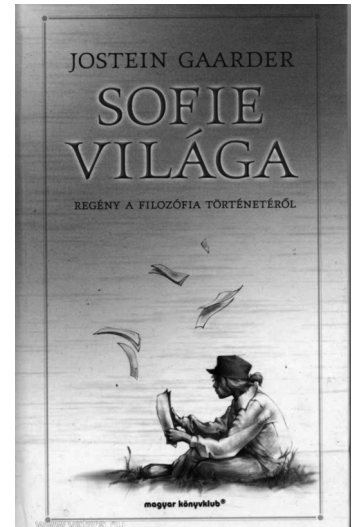
a filozófia történelmén az ókori görögöktől a XX. századig. Egy másik szálon pedig a rejtélyes képeslap és egy bizonyos Hilde nevű valaki kapnak szerepet.

Amikor elkezdtem olvasni a könyvet, a 8. oldal után le se bírtam tenni. Mondanom se kell, hogy pozitívan csalódtam. A könyv egy krimi és egy ka-

landregény stílusát ötvözi. A filozófiai részéről pedig annyit, hogy a szerző nagyon ügyelt arra, hogy mindenki könnyedén megérthesse a mondanivalóját.

Összegezve: a Sofie világát mindazoknak ajánlom, akiket egy kicsit is érdekel a filozófia, vagyis olyan kérdések, mint pl.: hogyan jött létre a világ; milyen szerepe van az embernek a világban; mi alakítja a történelmet?...

Györfi Róza (8. évf.)

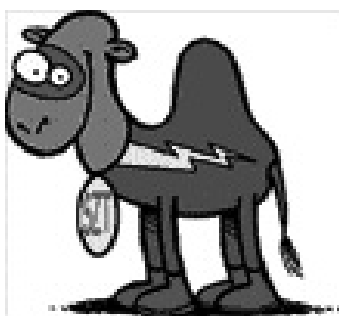

Jostein Gaardner: Sofie világa (Sophie's World, 1991) Magyar Könyvklub (kiadás: 1995, 2005, 580 o.)

A tevetartásról

Húsz éve egy cikk ilyen címmel valószínűleg közröhej tárgyat képezte volna egy diáklapban. Mára már semmin sem lepődünk meg, és talán az idősebbeknek eszébe is jut a TeveClub, Magyarország internetes tevefarmja, ahol mindenkinek lehetett tevéje – és még ma is lehet. Az enyém mostanság lépte át az 1000. napját. Történeti áttekintés következik.

A Tétova Teve Club 1997-es indulása véleményem szerint utójelensége volt két dolognak. Az egyik az internet magyarországi megjelenése és annak terjedése volt – 1995-ben a magyar internetes sztráda első nagy médiumaként megjelent az iNteRNeTTo, a mai Index bölcsője, ami 1998-ra a legnépszerűbb internetes oldal lett, tehát elvileg minden adott volt, hogy beinduljon a profi tartalomfejlesztés, és komoly üzlet is lehessen csinálni.

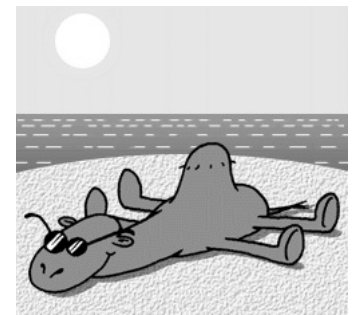

A másik, és talán inkább meghatározóbb előzménye volt ennek a jelenségnek, a japán Bandai cég játékanak, a Tamagochinak az 1996-os megjelenése. Akinek volt Tamagochija, biztos emlékszik a műanyag tojáskában élő kedves kis figurára, akinek egyfolytában valami problémája volt. Sokan nagyon belemélyültek a Tamagochival való foglalkozásba, és akár óra közben vagy üzleti tárgyalások alatt is megetették fogadott gyermeküket.

Így tehát a Napfolt Kft. 1997-ben elindította az internetes teveneveldejét, 2000-ben pedig új arculattal még barátságosabb lett oldal, ekkor rövidült le az oldal neve TeveClubra. Ezután rengeteg dologgal bővült ki a teve-birodalom, szórakoztató tevéis rajzfilmeket készítették az RTL Klub reggeli műsorsáv-

jára, 2006-ban elindult a TeveClub nyomtatott magazinja, 2008 nyarán pedig a CoolCamels, a TeveClub 3D-s beszélgetős internetes „játsszótere”.

Kíváncsi vagyok, hogy mit adott nekünk a TeveClub és az egész Tamagochi-örület – vajon a hosszú életű tevék tulajai tényleg jobban fognak tudni gyereket nevelni, háziállatot tartani a jövőben? Jobban belegondolva, ezt azért nem hiszem, hiszen egyetlenegy sikert értek el a TeveClubosok: elültették az agyunkban, hogy az a

legjobb a tevének, ha kólát és pezsgőt iszik illetve pizzát és hamburgert eszik.

Halpern Bence Márk (11. évf.)

Hány teve éli túl?

Bár bizonyára sokan rabjai voltak a tevenevelésnek (az üzemeltető cég szerint eddig 3 millióan regisztráltak tevét), ne felejtjük el, hogy sok teve el is pusztult a hirtelen jött és hirtelent ment mánia miatt. Jelenleg 61 000 teve él a tevefarmon, ami azt jelenti, hogy ezek gazdái viszonylag aktívan gondozzák a tevéjüket – minimum havonta párszor ránéznek. Hogy mennyi teve volt eddig? Nem lehet tudni, még a teve-leltárszámok alapján sem, hiszen ha megüresedik egy szám, oda bejöhét egy új. Így lehetett az újonnan létrehozott Szubjektív nevű kispajtás máris a 26 000. a leltári szám alapján, viszont 330 000 fölötti számmal is lehetett bőven találni tevét – ez a szám arra enged következtetni, hogy volt olyan pillanata a TeveClubnak, amikor közel félmillió teve élt a farmon.

Távoli világok

Lopott idő, Másik Föld

Fura, hogy minél közelebb kerülnek azok a társadalmi problémák, amelyeket a tudományos-fantasztikus műfaj megszületésekor inkább csak távoli képzelgésnek nevezhettünk, annál inkább megnő az igény is az ilyen alkotásokra. Nézzünk hát bele két friss filmbe, a *Lopott időbe*, ami minden ízében vérbeli amerikai film és a kevésbé ismert *Másik Földbe* is.

A *Lopott idő* érdekes film, amely utópisztikus képet varázsol elénk: huszonöt éves korunkban kapunk egy órát a kezünkre, amely mutatja, hogy mennyi van még hátra az életünkben. Az idő lesz a fizetőeszközünk: meggazdagodhatunk, ezzel halhatatlanságot nyerhetünk el, vagy minden percünkért megküzdehetünk, mint a két főszereplő Will Salas (Justin Timberlake) és Sylvia Weis (Amanda Seyfried). A film nem meglepően indul: egy gazdag ember főszereplőnknek odaadja a teljes idejét (életét), és innentől kezdve ezek a cseppel sem meglepő történések sajnos átölelik az egész filmet.

Nincsen benne csavar vagy fordulat, és ettől egy picit unalmassá válik a film, hiszen kiszámítható minden pillanata. Normális befejezéssel sem büszkélkedhet sajnos – a harmincadik percen is a világmegváltó tö-

rekvéseiket próbálják véghezvinni, és az utolsóban sincs ez máshogy.

Talán nem árulok el sokat a filmből azzal, hogy megírom, ezt pont úgy gondolják, mint Robin Hood, lopjuk el a gazdagokét és adjuk a szegényeknek. Könnyen megfigyelhető azonban, hogy itt a Robin Hood mítosz egyszerűen megbicsaklik, hiszen a rablás egyben gyilkosság is, a Robin Hood történetnek pedig az lenne a lényege, hogy a főhős olyanoktól lop, akiknek túl sok pénzük van, és ezzel nem károsít meg senkit.

Érdekes azonban, hogy mindemellett működik a film, talán az akció és a zene helyes adagolása miatt. Látványát tekintve a film egyáltalán nem rossz, egyes jeleitei tudnak hangulatot teremteni, de ez megreked egy nagyon egyszerű szinten. Ellenben a *Másik Föld* – aminek ugyan a története

Másik Föld

szintén nem annyira egerengető – nagyon eltalálja a hangulatot. Hasonló elemekkel dolgozik, mint egy horrorfilm, félhomály, köd, de nem a felbukkanó veszély, hanem inkább az események haladásával kapcsolatos bizonytalanság érződik.

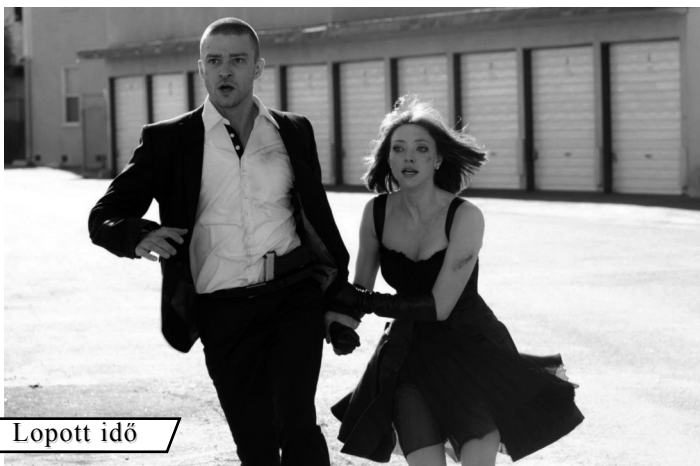
Egy független filmről van szó, amelyet a Sundance fesztiválon díjaztak. Főszereplőnk, Rhoda (Brit Marling), kedvenc rádióját hallgatja, amely beszámol a Föld 2 megjelenéséről az égbolton. Ekkor autóbalesetet szenved, aminek következtében John (William Mapother) elveszti a családját, ő maga pedig kómába esik. Rhoda teli volt ambícióval, de négy börtönév után már más ember lett, magányos farkas, teljesen leszakadt a társadalomtól, takarítónak megy egy iskolába. Azonban úgy érzi, hogy bocsánatot kell kérnie Johntól, így elmegy hozzá, de mondani-valóját nem sikerül elmondania neki, és így először azzal, hogy kitakarítja a házát, majd egyre több mindennel próbálja jobbá tenni John napjait.

Bár független filmként megvannak neki a maga bajai és

Ne felejtse el!

facebook.com/Szubjektív

Lopott idő

Halpern Bence Márk
(11. évf.)

Lopott idő
(*In Time*, 2011, 101')
Rendezte: Andrew Niccol
Szereplők:
Justin Timberlake,
Amanda Seyfried,
Cillian Murphy

Másik Föld
(*Another Earth*, 2011, 92')
Rendezte: Mike Cahill
Szereplők:
William Mapother,
Brit Marling,
Jordan Baker

Janne Teller: Semmi

Egy könyv az élet értelméről. De vajon mi is az értelme? Miért küzdünk, miért dolgozunk, miért szeretünk, miért szenvedünk, ha egyszer úgyis mindennek vége?

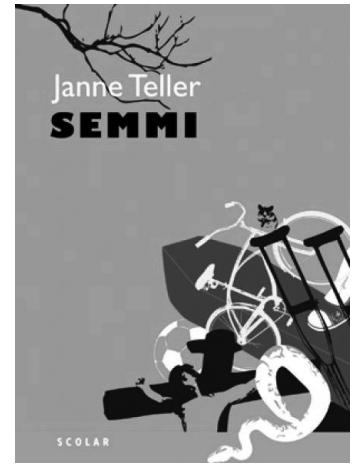
„Az életnek nincs értelme, inkább élveznünk kéne a semmit, ahelyett, hogy halálra tanuljuk magunkat” – mondja Pierre Anton, a 8.-os fiú az osztálytársainak, majd kilép az ajtón, és nem jön többet vissza. De az éppen útját kereső, 14-15 éve-sekből álló csapat nem tudja, nem akarja elfogadni, hogy minden, amit a szülei és alap-jában véve a felnőttek monda-nak és tesznek, nem igaz. Hiszen ha ők dolgoznak, családot alapítanak, szeretnek és gyűlöl-nek, akkor nekünk is ez lesz a jövőnk. Ha ennyi ember csinál valamit, akkor az életnek nem lehet a „semmi” az értelme. Na, de ha nem a semmi, akkor mi is az élet értelme? A 8/A osztály elhatározza, hogy megkeresi. Nem különböznek egy átlagos iskolai osztálytól. Ugyanúgy vannak barátságok, gyűlölkö-

dések, szerelmek és ellentétek. Egy valamiben mégis mások. Mégpedig abban, hogy le akar-ják győzni Pierre Antont. Nem is azért, hogy megmutassák, hogy a fiúnak nincs igaza, ha-nem azért, mert maguknak is be kell bizonyítaniuk, hogy amit tesznek, az nem fölösle-ges. Hogy van értelme minden reggel kikelni az ágyból, végig-csinálni a napot, majd este lefe-küdni, és másnap az egészet új-ra kezdeni.

Létrehozzák a „Fontos Dolgok Halmát”. Mindenkinek be kell valamit adnia, ami számára fontos, amitől meg kell válnia. Először még csak csekély je-lentőségű dolgok kerülnek a halomra, de ahogy egyre job-ban belejönnek, a kezdetben in-kább játéknak induló folyamat eldurvul. A felnőttkor küszöbén álló diákok fantáziája beindul,

élvezik, hogy azt kérhetnek a másiktól, amit csak akarnak. Hatalmuk van egymással szemben, és ami egyre inkább fontos lesz, az a bosszú. És az a felelősség, hogy mindenkinek be kell adnia valamit, még job-ban arra készíti őket, hogy ne szabjanak határt a képzeletük-nek. Hisz elég csak felnézniük a halomra, és azonnal szembe találják magukat a számukra fontos tárggyal, és elhiszik, ha ők megtették, ha ők áldozatot hoztak, akkor azt mindenkinek kötelessége megtenni. Ha eset-leg erkölcsük tiltakozik is, nem bírják megfékezni bosszúvá-gyukat. És a folyamat megállít-hatatlan.

De amikor elkészül a halom, az Pierre Antont nem érdekli. A médiát viszont annál inkább. De a diákok még mindig nem érzik úgy, hogy vége van. Hisz Pierre Anton miatt az egész életük kezd kilátástalan lenni, és ezen a halom sem segít.

A történet tragikus véget ér, az osztály az általános iskola vé-gével szétszétled, és a kérdés megválaszolatlan marad. Pedig nem egy bonyolult kérdés. Ér-demes küzdeni?

Gálosi Dóra (8. évf.)

*Janne Teller: Semmi
(Intet, 2000, 184 o.)
Scolar könyvkiadó, 2011*

Hajnalhasadás

Mindenki ismeri az alaptörténetet. Bella az apjához költözik, ott pedig beleszeret Edwardba, de a fiúnak van egy titka: a családja és ő vámpír. Edward meg is ölhetné őt, de Bella sze-relmes belé, és ő is vámpírrá akar válni. Edward egyezséget ajánl, házasodjanak össze, és akkor átváltoztatja. A Twilight saga negyedik része pont erről a házasságról szól.

Én olvastam mind a 4 könyvet, és szerintem a Hajnalhasadás (Breaking Dawn) volt a leg-jobb közülük. Tetszett, és elég kíváncsi voltam, hogy filmen mit tudtak kihozni belőle. Mi-kor megnéztem a filmet, nem érttem, hogy hogy lehet ilyen filmet csinálni. Nem érttem, hogy miért nem lehet úgy meg-csinálni, ahogy a könyvben le van írva. Nem lett rossz, de meg lehetett volna jobban is

csinálni. Ahogy az előző ré-szekben, itt is botrányos volt a smink, és a két főszereplő volt a legrosszabb színész. Ebben a filmben még az a rész is depis volt, aminek inkább boldognak kellett volna lennie. Nekem például hiányoztak azok a ré-szek, amikor Jacob szóke nős viccekkel oltogatja Rosalie-t. Vagy amikor Seth csak pofázik, és be nem áll a szája. Bár mind-ezek ellenére az, aki nem ol-

vasta könyvet, élvezheti is, de aki olvasta, az remélem belátja, hogy ez nem egy túl jól sikerült film. Hát, remélem, a második része jobban fog sikerülni.

Szabó Borbála (8. évf.)

*Alkonyat – Hajnalhasadás
(The Twilight Saga:
Breaking Dawn, 2011, 117')
Rendezte: Bill Condon
Szereplők: Robert Pattinson,
Kristen Stewart,
Taylor Lautner*

SOPA és PIPA

avagy az ok, amiért mostanság illik időmilliomosnak lenni

Megaupload, 4shared, FileServe – csak néhány a legismertebb fájlmegosztók közül, ami kikezdte a filmgyárosokat és zenekiadókat. A helyzet ugyanis az, hogy a MPAA – az amerikai filmeseket összefogó szervezet – megelégedte, hogy mindenki kedvére tölti le a zenéket és a filmeket. Így némi lobbival sikerült két törvényt bedobni az amerikai szenátus elé, a SOPA és a PIPA nevű egyedeket.

A SOPA (Állítsuk meg az Online Kalózkodást Törvény) és a PIPA (A Szellemi Tulajdon Védelméért Törvény) törvénytervezete nagyon kikezdte a kedélyeket. Bár azt sejtethetjük, hogy az internetes közösség nagyon érzékeny az internet szabályozására (Ezt itthon is láthattuk a médiatörvény kapcsán), de ez a törvény lényegében zöld utat adott volna a közösségi oldalak

ellehetetlenítésére. Jellegzetes példával szemléltetve: hogyha a kedvenc zenéjét valaki bevágja a videója alá és felteszi Facebookra, azért lecsaphatják az egész Facebookot, ha életbe lépett volna a két törvény.

A reakció - Google petíciózásba kezdett a SOPA ellen - 7 millióan írták alá, ami nem semmi – a Wikipédia elsötétült fél napra, az egész internetes

közösség fellázadt, feléledt az Anonymous hackercsoport és túlterheléses támadásokkal megbénították a legnagyobb filmes és zenés szervezetek oldalait, illetve pl. a CNBC oldalát állítólag egyszerűen letörölték.

Az eredmény - január húszig mindenki visszalépett és Obama kiállt a törvény mellett nyilvános beszédben. Ennek ellenére viszont az FBI rájött, hogy más törvényeket alkalmazva játszva lecsaphatják az internet összes fájlmegosztóját, így eltűnt a Megaupload aztán több más fájlmegosztó.

A történetnek azonban nincs vége. Az Anonymousnak az ak-

Szubjektív

ciói még mindig nem értek véget, ráadásul az incidens az MPAA és Obama közti kapcsolat végét is jelentheti, ugyanis az MPAA Obama választási kampányának egyik legnagyobb támogatója volt, így egy nagy támogatót veszíthet el az amerikai elnök.

Mi pedig főleg időt veszítünk, nekem négyszer annyi mostanság megtalálni valamit. Illik időmilliomosnak lenni mostanság.

Halpern Bence Márk

(11. évf.)

SOPA és PIPA 2

avagy az ok, amiért senki nem figyelt az ACTA-ra

Minden szép és jó az amerikai Kongresszus háza táján, hiszen megnyugtatónak tűnik a SOPA-PIPA helyzet. 13 millió online aláírás összegyűjtése és a történelem legnagyobb internetes demonstrációja után az amerikai politikai elit ejtette a két törvény hatályba léptetését, de a világháló valamiért mégsem nyugodott le. Elég egyszerű oka van annak, hogy miért.

Január 20-án már tudta mindenki: nem lesz ebből se SOPA, se PIPA. Örült az internet, örült a nép. De ahogy az lenni szokott, a „gonosznak” volt még ás az ingujjában. Több mint 3 éven keresztül, titokban tárgyalta a világ néhány nagyhatalma a harmadik, immáron nemzetközi szerződést, az ACTA-t (Anti-Counterfeiting Trade Agreement, azaz hamisításellenes kereskedelmi megállapodás). A szerződésből következő intézkedések demokratikus körökben teljességgel elfogadhatatlanok lennének, de itt mi most egy piaci szereplők il-

letve törvényhozók által, a nyilvánosság kizárásával elkészített irattal állunk szemben.

A három év során a Japánban zajló tárgyalásokon a házigazda mellett az USA, Szingapúr, Kanada, Ausztrália, Dél-Korea, Marokkó és Új-Zéland is aláírta már a szerződést, de január 26-án, Tokióban 22 további EU-s tagország, köztük Magyarország(!) is csatlakozott hozzá – érdekes módon Lengyelország és Csehország elzárkózott a csatlakozástól. Nem kell viszont félni túlzottan, egy átlagos magyar internet-felhasználóra nem lesz nagy hatással a dolog, inkább a fogyasztóvédelem és a magyarok külföldi jogvédelmi lehetősége csorbulhat majd. De nézzük meg, mit is csinál az ACTA.

Az ACTA eredeti verziója óriási felháborodást keltene most az egész világban, de ezt már nem fogja senki se látni, ugyanis a nagy részét kivették a szerződésből. Ilyen volt például az, hogy a szerződés értelmében az internetszolgáltatók lennének a felelősek a felhasz-

Baloldali lengyel képviselők tiltakoztak az ACTA ellen - sikerrel jártak

nálók jogsértéséért, vagy hogy ha valakit háromszor elkapnak jogsértés közben (fájlmegosztás, letöltés), akkor megszüntetik az internetelérését. Viszont „benne felejtették” azt a részt, amely szerint kizárhatóak a forgalomból a hamisítást lehetővé tevő technológiák (pl. fénymásoló, cd-író), és a szerződés a hamisított kereskedelmi árukat is szűrné, így egyes gyógyszereket, illetve mezőgazdaságban felhasználható terménymagokat.

Az utolsó akadály az ACTA előtt az Európai Parlament, amely – egyelőre úgy tűnik – el fogja fogadni, hiszen ez a megállapodás nem csak csökkenti a hamisítás mértékét a világon,

de az országok közötti kereskedelmi együttműködést is elősegíti – ezért is volt az ACTA-nak lehetősége az internet figyelme nélkül eljutni idáig. Természetesen a világháló közönsége nem örül. A Megauploadot illetve más fájlmegosztó oldalakat mindenféle törvény és megállapodás nélkül elkezdtek lekapcsolni. Amíg mi a SOPA-t és a PIPA-t elleneztek, addig szépen jött az ACTA, és átvette a helyüket. És bár ez nem SOPA, de így is és úgy is elkezdődött az internetes cenzúra. Inentől lehet, hogy nincs megállás.

Turzi Ádám (10. évf.)

Corsica rulez!

Nyáron teljesült egyik legnagyobb vágyam: elutazhattam Korzikára, ahol Napóleon született.

Nem sokat tudtam a szigetről, Napóleon miatt vágyódtam ide, a nyaralás alatt derült ki számtalan érdekes és izgalmas dolog a számomra.

A 18. századig a genovaiak uralták Korzika szigetét, s ebből az időszakból számos építmény maradt fenn. Így az egész szigetet körbevevő, egymástól látótávolságban lévő erődítmények is. Ezek azt a célt szolgálták, hogy ha ellenség közeledett, jelezni tudták a sziget legtávolabbi részén lakóknak is, tüzet gyújtottak, így pár óra alatt a sziget összes őrtornyában tűz égett, figyelmeztetve őket a közeledő veszélyre.

Mi is ellátogattunk az egyik ilyen őrtoronyhoz, Iles Sanguinairesbe. Elképesztő látvány fogadott minket. Egy vékony kis

földnyelven kellett átmennünk, ahol finom vízpermetet fújt a szél az arcunkba, két oldalról a tenger vett minket körbe. Egy domb tetején állt az őrtorony, a torony másik oldalán pedig mintha egy másik világba kerültünk volna. A tenger vadul tombolt, akkora hullámokat én még életemben nem láttam. Az első kép, ami eszembe villant, a Harry Potter filmből az a rész, amikor a Dursley család elmenekül a levelek elől a lakatlan szigetre, ahol hatalmas vihar dúl. Ugyanilyen látványban volt nekem is részem. A sziklákat ötméteres hullámok nyaldosták, a víz habzott, a szél szinte letepte a hajunkat, és az arcunkba szitáló vízpermettől alig kaptunk levegőt. Elképesztő, szinte hihet-

len látvány és érzés volt. Az őrtorony már omladozott, de nagyon hangulatos volt az őt körbevevő macchiával. A macchia egy örökzöld bozótos, mely a legendák szerint sok bandita életét mentette meg, mikor azoknak rejtőzködniük kellett. Az útleírások szerint a torony mellett lévő sziklák a naplemente fényében úgy néznek ki, mintha véreznének. Ezért egyik nap visszamentünk, hogy megnézzük mi is. Bár nagyon szép látvány volt, igazából csak egy pár nappal később láttunk „vérző” sziklákat, egy kicsivel távolabbi úton.

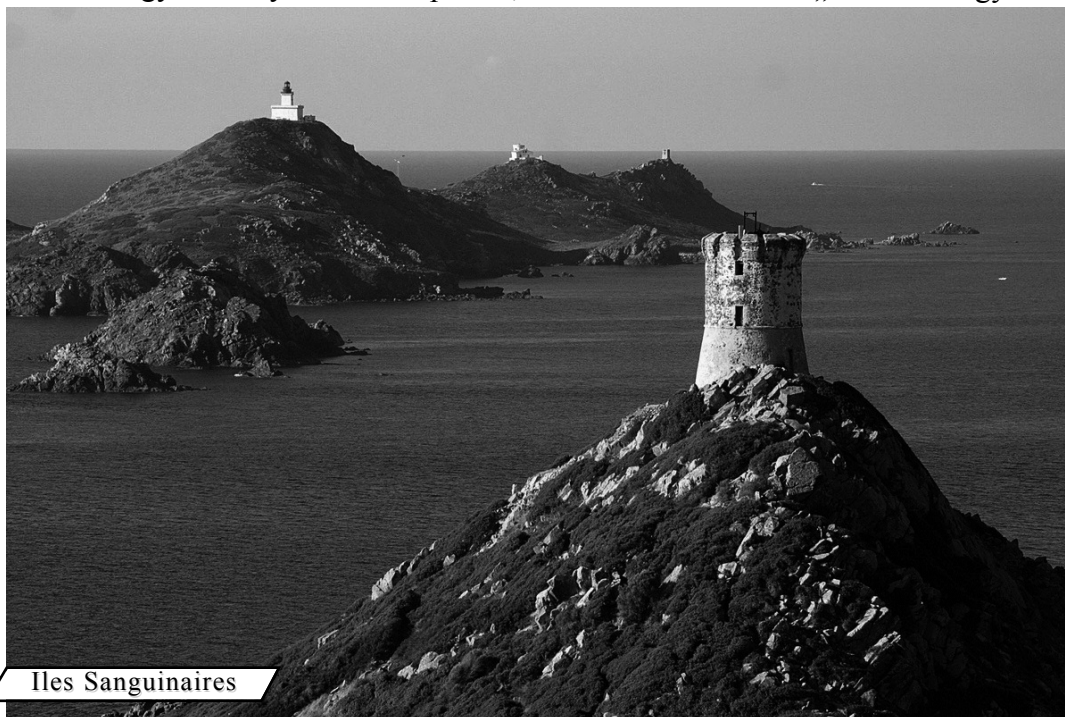
Hazafelé az útjelző táblákat figyelve többen láthattunk lyukakat vagy graffitivel ráfestett feliratokat. Ez a másik, amit tudni kell Korzikáról. A sziget őslakosainak a jelszava: „A terra corsa a i corsi”, azaz „Korzika legyen a

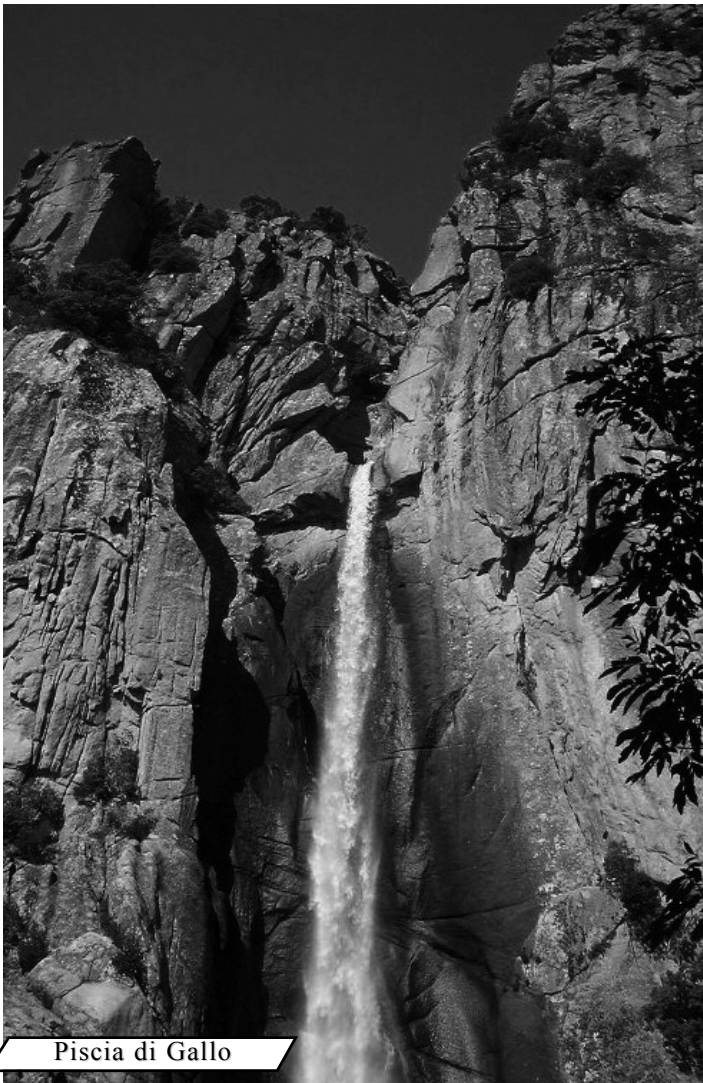
korzikaiaké”. A korzikaiak szívből gyűlölik a franciákat. A táblákon lévő lyukakat fegyvergolyó ütötte, a helységek francia nevei lefújva, helyette a korzikai változat, még a sziklákon is ellenállásra buzdító szavakat olvashattunk. Korzikán még él a vendetta, azaz a vérbosszú. Minden évben hallani lehet egy-két erőszakos cselekményről, mely a franciák ellen irányul, a turistákat állítólag kímélik...

A Solenzara folyó partvidéke is közkedvelt hely, itt megmerítkeztünk a folyóban. A víz gyönyörű tiszta volt, a kiálló sziklákról lehetett ugrálni, és a parton, a hatalmas, meleg köveken pedig süttethettük a hasunkat. Aki nagyon kalandvágyó, itt is, és még számtalan helyen választhat canyoning túrákat, ahol a fákon ugrálástól a hegyi folyók természetes csúszdáin való csúszdázásig kaphat életre szóló élményeket.

A sziget legnagyobb vízesése a Piscia di Gallo. Ahhoz, hogy megpillanthassuk, szűk és nagyon merdek utakon kellett átverekednünk magunkat. A hosszú, fárasztó túra nem is igazán érte meg, mert a vízesést magát nem tud-

Iles Sanguinaires

Piscia di Gallo

tam igazából megnézni, mert oda még egy kb. öt méteres út vezetett lefelé, de olyan meredek és csúszós volt, hogy úgy gondoltam, bölcsebb fennmaradnom.

A legjobban az tetszett Korzikában, hogy a természet szinte teljesen érintetlen maradt. A hegyek, dombok, hegyi folyók, sziklás részek lenyűgözően változatosak. Az egyik kedvenc helyem Les Calanches. Szűk, nagyon keskeny kanyargós út vezetett a sziklaképződményekhez. Az úton vörös sziklák tornyosulnak az ember fölé, melyek úgy tűnnek, mintha bármelyik másodpercben ráomolhatnának. A színek

és a formák elkápráztatnak. Az úton lehetetlen félrehúzódni vagy megfordulni, olyan szűk, így csak a szerencsésebbek parkolhatnak le a szív alakot formázó szikla előtt.

A szűk, kanyargós utak korzikai sajátosságok, nemigen lehet a sziget legtöbb útján nagyobb sebességgel autózni.

Bonifacióban is jártunk, egy függőleges sziklafal tetején fekvő városban. A kilátás csodaszép volt, ám számomra a legizgalmasabb dolog a hatalmas luxushajók kikötése volt. Lent álltunk, amikor láttuk, hogy egy halom kis ütött-kopott csónak indult el a partról. Pár perc múlva egy nagy hajó jött utá-

nuk. A kis csónakokban lévő piros egyenpólóban lévő fiatal fiúk ügyesen segítettek behajózni az igen szűk helyre. Igazi csapatmunkát láthattak a bámézkodó turisták, akik a kikötést végignézték. A „kikötői segédde” válás láthatóan népszerű foglalkozás az ott élő fiatal fiúknál.

Ellátogattunk Cupulattába is, egy teknősparkba. Meg kell mondanom őszintén, elég unalmasak voltak ezek a teknősök. Nagyon hasonlóan néztek ki, és semmit nem csináltak az ég egy adta világon. Némelyik fajtából nem is láttunk semmit, úgy elbújtak. A legizgalmasabb a parkban a kis teknősök kikelése volt. Icipici tojásokból bújtak elő, nagyon-nagyon lassan. Mulatságos volt utána látni, hogy azokból a pici teknősökből milyen hatalmas példányok lesznek. Láttunk kettő akkora teknőst, mint egy-egy kisebb elefántbébi.

A Vizzavona hágónál található Cascade Anglais vízeséshez véletlenül a hírhedt GR20-as túraútvonalon indultunk el, de rövid idő után feladtuk, és a hagyományos turistaútra váltottunk. Itt kanyargott a hangulatos hegyi vasút, aminek az indulásáról sajnos lekéstünk, így csak az autóból láthattuk, ahogy feltűnik és eltűnik az égbe nyúló sziklák között.

Második héten Ajaccióban laktunk. Ajaccio Korzika fővárosa, s egyben Napóleon Bonaparte szülővárosa. A városban minden Napóleonnal szólt. A lakásunkból a kikötőre láttunk, ahonnan minden

este hangos sirályraj szállt fel. A kikötőben az egyik hatalmas komp dudája a Disney egyik dalát zengte nekünk minden nap. Ajaccio nem egy különösebben szép hely, ott inkább a múzeumokat jártuk, például elmentünk a Fesch múzeumba. Joseph Fesch szintén Ajaccióban született bíboros volt, Napóleon idején.

Meglátogattuk Napóleon szülőházát, ami meglepően nagy volt, ahhoz képest, hogy a történetírók szerint bár nemesek, de szegények voltak a szülei. Számos levél, fegyver, bútor volt kiállítva. Nem messze a házunktól, a Place d'Austerlitz felé volt a hatalmas Napóleon emlékmű is, nekem ez tetszett a legjobban az összes közül, amit láttam. Egy óriási téren állt, Napóleon magányosan, alatta pedig a hadjáratai voltak feltüntetve a lépcsőzetes piramis formájú talapzaton. Két sas fogta közre az emlékművet, s a közelemben meg lehetett nézni a barlangot, melyben Napóleon játszott kiskorában.

Korzika szépsége és nyugalma magával ragadja az embert. Emlékezetes számomra a Prunelli-szorosban töltött esténk. A magas hegyekkel, fenyvesekkel körülölelt Tolla tóhoz egy olyan úton jutottunk le, amiről azt hittük, hogy már a madár se jár rajta. Meglepetésünkre az út végén nem turistákba, hanem a helybéli lakosokba botlottunk. Az idősek a fiatalokkal pétanque-ot játszottak, odébb egy kis tákolt kocsmában hangosan beszélgettek, nevettek az emberek, jégből hóembert készítettek, kisgyere-

kek simogatták a helyi kiskutyát. A tavon már csak az üres csónakok és vízibiciklik ringatóztak.

Cortéból, az egyetemi városból utaztunk tovább a Restonica völgybe, ahol egy kisebb túrát tettünk, s végül finom helyi specialitással ajándékoztuk meg magunkat. Ezen az úton, ha szembejött egy másik autó, sokszor félkerékkel a szakadék felett lógtunk, olyan keskenyek voltak az utak. Ilyenkor többnyire csukott szemmel vagy sikítózva próbáltuk túlélni apa nagy öröme a két autó helycseréjét.

A Col de Bavella hágót is megjártuk, s visszafelé menet vaddisznókkal fényképeztünk. A szelíd helyi állatok, melyek húsa igen finom s fűszeres sokak véleménye szerint, halálos nyugalommal sétálgattak az autótól kellős közepén, s szemtelen röfögésekkel lassan mentek odébb, mikor az arra jövő autók rájuk dudáltak. Ha úgy gondolták, ennivalóra számíthatnak, akkor egy

Hegyi utak

pillanat alatt körbevettek bennünket.

Utolsó nap Bastiában néztünk körül, Korzika legnagyobb városában. Ott is található egy Napóleon szobor, s este kivilágítva gyönyörű a hely. Ha felmászunk a hegyre, tiszta időben akár Elba szigetét is láthatjuk. Innen indul-

tunk haza komppal.

A komput valami hihetetlen volt. Az emberek, amint beparkoltak az autóikkal, rögtön fogták magukat és a túlélőcsomagjukat (hálózsák, hűtőtáska, na meg a gyerek) és a többiekkel versengve indultak helyet találni maguknak a kompon. Nyolc

órás volt az út, így az éjszakát ott töltöttük. Mi rutinalanságunk ellenére időben találtunk magunknak helyet asztallal, így az asztal alá pakoltunk be, s ott aludtuk végig az utat a földön, egy szál pokróccal takarózva. Volt, akinek már csak a lépcső előtt maradt hely. Mikor felébredtem, körülöttem mindenhol földön fekvő, alvó embereket láttam. Nagyon vicces látvány volt, mint egy menekülttáborban.

Korzika egy olyan hely, amelynek szépsége az elejétől kezdve megfogja az embert. Az előítéletekkel ellentétben a korzikaiak nagyon barátságosak, szívesen segítenek, ha kell. Mindenkinek ajánlanám ezt a gyönyörű szigetet, de elsősorban azoknak, akik szeretik a természetet, mert túrázós utakból, természeti látnivalókból bizony nincs hiány!

Cupulattai teknőspark

A Quimbyről

Magyarország egyik legeredményesebb és egyik legtehetségebb együttese a Quimby, tavaly ünnepelte a megalakulásának 20. évfordulóját. Ez alkalomból, novemberben egy hatalmas koncertet adtak a rajongóiknak.

„Unom e dalt és benne magamat is”, hát, én nem unom egyik számukat sem. Az 1991-ben alakult dunaújvárosi zenekarnek eddig 13 nagylemeze jelent meg. Kiss Tibor (énekes, gitár), Varga Livius (ütőhangszerek, vokál), Balanyi Szilárd (zongora, szintetizátor), Gerdesits Ferenc (dob), Kárpáti József (trombita) és Mikuli Ferenc (basszusgitár) csodálatos zenéjükkel megismertették magukat az egész országgal, és a leghíresebb számaikat több nyelvre is lefordították. Nyugtató zenéjüket akkor szoktam hallgatni, mikor fáradt vagyok, amikor izgulok vagy akkor, amikor csak pihenni akarok. Kedvenc számaim a Fekete Lament, a Turning to the Blue, az

Unom és természetesen a Most múlik pontosan.

Ha a Jubileumi koncertről akarnék írni, hát nem nagyon tudnék mit. Ha azt mondanám, hogy ez volt a legjobb koncertjük, igazat mondanék. Nagyon jól éreztem magam, nagyon kitétek magukért. Ha most felsorolnám, hogy miért volt jó ez a koncert, hát az talán két oldal is lenne. Ezért csak néhány okot sorolok fel: a legjobb számokat játszották; nemcsak a közönség, de ők maguk is élvezték; felszabadító élmény volt hallgatni őket.

A Quimby rajongók csak abban reménykedhetnek, hogy nem fog szétesni azért a zenekar, mert Kiss Tibi fest vagy mert Varga Livius lefoglalja a TV-

zés.

Sokan nem szeretik a magyar együtteseket, de szerintem csak azért, mert nem akarnak egy számot sem meghallgatni. A Quimby alternatív zenéjét saját maguk csinálják, ami mondjuk sok más énekesről nem mondható el, és bár a stílusuk kicsit olyan, mint Tom Waits-é, de mégis más egy kicsit. Ha a Quimbyre a megféle-

lő szót keresném, talán ez lenne: bámulatos. Vagy inkább ez: elképesztő. Még egy van: függőséget okozó. Nekem az utóbbi tetszik, mert én, amint meghallok egy részletet is egy számból, máris elkezdem Quimbyt hallgatni, és azután egész nap ez megy a fejemben. Még most is.

Szabó Borbála (8. évf.)

Hogy zakatolnak a kormányzati portálok?

Bizonyára mindenki kezd egy kicsit elsodródni a gyors aktuálpolitikában, és nehéz nyomon követni néha az eseményeket napról napra. Mindenki igyekszik szakmailag értékelni az eseményeket, a tanárok az oktatási törvényeket, a közgazdászok a költségvetést, mi, diákok pedig azt, amihez nekünk van affinitásunk. Még 2010 nyarán határozta el a kormány, hogy az informatikai rendszerek terén szükség van némi gatyába rázásra. Lássuk, mi lett belőle!

Vitatkozhatnánk, hogy mi a funkciója egy ilyen honlapnak, de pár borzasztóan egyszerű és talán „mindennapos” esettel megbízhatóan letehetjük egy-egy portál működése.

1. Külföldi vagyok, sosem

jártam Magyarországon, nem tudok semmit róla. Szeretnék többet megtudni Magyarországról (pl. jellegzetes ételek, fontos látványosságok).

A hungary.com (a Magyar Turizmus Zrt. által fejlesztett oldal) beírása jó dönté-

se lehet ennek a külföldinek, hiszen itt egy viszonylag jól felépített portálon kis keresgélés után megtalálná ezeket az információkat, és látszik is, hogy ez az oldal van igazán kiképezve a turisták számára. (Az Internet Archivumban tárolt oldalképek alapján a hungary.com oldala a kormányváltás előtt, 2010. május 5 és 24 között kapta meg mai arculatát, korábbi változata is jól használható volt, így nincs köze a friss kormányzati felbuzduláshoz.)

Azonban reméljük, hogy a magyarorszag.hu vagy a hungary.hu oldalra véletlen sem téved a turista, hiszen könnyen kedvét szeghetjük: az oldal csak magyarul érhető el – ami nem is probléma annyira, hiszen látszik rajta, hogy inkább az Ügyfélkapu szolgáltatást használók részére van kifejlesztve, akik valószínűsíthetően magyar anyanyelvű állampolgárok. Ezért számomra érthetetlen is, hogy egy ilyen oldalon miért kell felsorolni a Nobel-díjasainkat, hí-

res sportolóinkat, felsorolni a legtöbb állampolgár számára evidens információkat. Egyébként egy kifejezetten szép oldalról van szó, de a navigálás nehézkes. A főmenük és almenük kuszasága miatt sokszor nem tudjuk, hogy mire kéne kattintani, de az oldal keresődoboza valószínűleg segít a nagyon eltévedő felhasználóknak.

2. Érettségizni szeretnék informatikából. Szeretném megtalálni a követelmények részletes kiírását, a szóbeli témaköröket és az érettségi időpontját. Nem lenne rossz, ha megtalálnám az előző évek feladatait is.

A magyarország.hu oldalról induljunk ki, ahol a főmenük között eléggé el lehet vészni, a keresőbe beírva az érettségi szót, semmi érdemlegeset nem találunk. A felelős intézmény megkeresése jó irány lehet, azonban a legtöbb laikus érdeklődő valószínűleg már itt letesz arról, hogy megtalálja a minisztériumot – főleg, hogy Oktatási Minisztériumot biztos nem találja. De a közigazgatás menüpontban szerencsére kereshetünk ABC szerint mindenben – elő is kerül itt az Oktatási Hivatal, a webcím és egyéb elérhetőségek pedig ki vannak írva pont jó helyen. Az adott oldalra átmenve, a menüpontok megint zavarosak, beírjuk hát a keresőbe, hogy informatika érettségi, ezután rögtön ki is dobja a megfelelő menüpontot.

Kicsit nehézkesen jutottunk el tehát a megfelelő alportálra, de utána már

viszonylag gördülékenyen meg tudtuk találni a tartalmat, amit kerestünk.

3. A Köztársasági Elnök úr ünnepi beszédét szeretném elolvasni, tegnap nem voltam otthon, sajnós nem tudtam meghallgatni.

Az előző példám tapasztalatai alapján a Közigazgatás menüpontnál próbálkozom, és ott találom meg a Köztársasági Elnöki Hivatalt, aminek a honlapjára egy elérhetőség irányít, itt rögtön az első hírek között van az ünnepi beszéd.

Akkor most működik?

Alapjába véve könnyen lehet mindenhova navigálni, és bármit meg lehet találni, ha a jó oldalon vagyunk. Nem mindegy, hogy megyünk érettségi tételt nézni, személyi igazolványt kérni, ügyfélkapuzni, turistáskodni stb. Tudni kell a megfelelő minisztérium nevét, egyszerűen nem árt, ha fejből vágjuk a közigazgatási struktúrát, de egy kis kitartással minden megtalálható. Nagyobb baj szerintem, hogy (a kormányportálon kívül) az egységesítés, ami be lett ígérve, egy kicsit elmaradt: jobb lenne nagyobb átfedés a honlapok között, mert a színek továbbra sincsenek egyeztetve, az egyik oldalon ilyen betűk vannak, a másikon meg teljesen mások, és ettől rendezetlenséget sugall továbbra is.

Megjegyzem, tényleg nem ártana angol fordítása is az oldalaknak.

Halpern Bence Márk
(11. évf.)

A régi változatok - 2010

OMG – azaz „oh my god”. Ez az üzenet fogadta a kormányváltás utáni napon a hivatalos minisztériumi honlapok látogatóit, utalva arra, hogy nem tartják elfogadhatónak, használhatónak azokat. A hivatalos indoklás szerint a korábbi változatok technikailag elavultak, felépítésében és tartalmában zavarosak, átgondolatlanok.

OMG*

Az új kormány rendet akar tenni az áll- országhoz: a minisztériumi oldalak nélkül jónéhány technikailag elavult, fe- A rendelkezésünkre bocsátott inform- ányult a kormányzat hivatalos látogató- oldalán.

Az új kormányzati (egységes) portál - 2012

